

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇВ, ЄДНАЙТЕ СЯ!

UKRAINIAN LABOR NEWS

CORNER FRITCHARD AVE. & MCGREGOR ST.

The Provincial Library City

виходить два рази на тиждень — в середу і суботу. — Published semi-weekly — on Wednesday and Saturday

WINNIPEG, MANITOBA, CANADA

PIK V.

Ч. 26.

СУБОТА, 31. МАРТА 1923.

WINNIPEG, MAN.

SATURDAY, MARCH 31st, 1923.

No. 26.

VOL. V.

КОМУНІСТИЧНІ ДЕМОНСТРАЦІЇ В РУРСЬКІМ БАСЕЙНІ.

БЕРЛІН, 28. марта. — Наспівши тут нині відомості кажуть, що в Рурському басейні французькі війська арештують німецьких монархістів. Французи проголосили в стані облоги три нові німецькі міста — Еммеріх, Везель і Метманн. Великі демонстрації безробітних відбулися в Дрезні, Гельзенкірхені, Дортмунді і Ессені. Демонстрації були викликані комуністами.

Французи забирають німецькі державні виноградники.

ДИССЕЛЬДОРФ, 28. марта. — "Дайтше Райніше Фольксцайтунг" повідомляє, що зловжів ріки Мозеле французькі влади почали нині забирати пруські державні виноградники. Газета каже, що забирається виноградники, будинки, пивниці з вином і фляшки з вином. Зловжів ріки Мозеле, де вона пливе до Рену, нахочається тисячі акрів виноградників, які належать до правительства.

Розв'язують німецьку поліцію.

ДИССЕЛЬДОРФ, 27. марта. — Генерал Дегут, французький командант, видав декрет, яким розв'язує в ново окупованій території німецьку поліцію безпеченства. Декрет входить в силу з 1-го квітня. Урядники і агенти поліції будуть прогнані. На місце розв'язаної поліції безпеченства буде організована в кожному окрузі з окремих муніципальна поліція, величина котрої буде означена командантом окупаційних військ в кожному окрузі.

Німеччина пропонує Америкі скаликати конференцію.

ВАШІНГТОН, 28. марта. — Німеччина запропонувала урядом Злученим Державам, щоби при участі Америки була скликана міжнародна конференція в цілях поладження справ Рурщини і репарацій. В цій справі одержав недавно державний секретар Гюз меморандум від німецького правительства. Такий самий документ Німеччина предлала також Великій Британії.

Франція видала на окупацію 196,000,000 франків.

Французьке правительство предлало в парламенті домагання в справі додаткового винесення грошей на покриття коштів окупації Рурщини. Правительство заявляє, що потрібно ще 196 мільонів франків для покриття коштів окупації за перших чотирьох місяців цього року.

Червоні військові частини в Німеччині.

БЕРЛІН, 21. марта. — Пруський міністер внутрішніх справ д-р Северінг оповістив, що він піднесе в пруському сеймі справу формування соціалістичних і комуністичних "ударних дивізій". Консервативні елементи глядять з непокоєм на організування в цілій Німеччині пролетарських військових частин, які вступали вже кілька разів до оружаного зудару з подібно організованими групами фашистів та інших реакційних партій.

ДРЕЗНО, Саксонія, 21. марта. — Злученими заходами ко-

Засуд католицького попівства в сов. Росії.

В понеділок 26. марта закінчився в Москві судовий процес проти католицького архієпископа Зепляка з Петрограду і 16 інших католицьких попів, обжалованих за опозицію проти конфіскації церковного майна і проти відділення церкви від держави. Попів оскаржувано також, що вони старались спровокувати совітські влади до замкнення церков, щоб потім могли звернутись за посередництвом до Польщі на основі Рижського договору.

Суд узяв винними і засудив наступних: архієпископа Зепляка і генерального вікарію Бучкавіча на кару смерті, п'ятьох попів на 10 літ в'язниці, 8 інших попів на 3 роки в'язниці, одного на шість місяців в'язниці і одного увільнено. Проти цього засуду наслідно до совітського правительства кілька протестів, переважно від католицьких верхів. Також польське правительство робить заходи, щоби засуджених не смерть звільнити від тої кари. Виконання засуду смерті на разі відложено.

Виміна польських комуністів за контрреволюціонерів.

ВАРШАВА, 24. марта. — 317 комуністів, які знаходяться в польських в'язницях, повідомили правительству, що вони годяться, аби їх виміняти за 617 польських контрреволюціонерів, які є засуджені совітськими трибуналами за контрреволюційну діяльність в Радянських Республіках.

Виміна буде переведена на підставі рішення польського союму згідно з договором, заключеним між Совітською Росією і Польщею в Москві. Комуністи заявили готовність зречись польського громадянства. Між польськими контрреволюціонерами, які були засуджені совітськими трибуналами, є 23 засуджених на кару смерті.

Конгрес Р.К.П.

МОСКВА, 24. марта. — Конгрес Російської Комуністичної Партії, який мав розпочатись при кінці марта, зівстав відложено на день 15. цвітня.

Воєнний бюджет в С.С.Р.Р.

"Известия" в статті про положення європейських держав наводять, що у всіх сусідніх державах воєнний бюджет вносився від 13 до 26 відсотків загального бюджету. В С.С.Р.Р. лише 10 відс. Видатки на війське одного мешканця вносився 16 сотих штерлінга, під час коли в сусідніх державах від 20 до 90 сотих штерлінга.

Совітська авіонавтика.

З Москви пишуть, що німецька фабрика літаків Юнкера заключила з совітським урядом договір на доставу Совітам готових воєнних літаків. Совітський уряд навязує також воздушну комунікацію поміж Москвою, Швецією, Персією та іншими державами.

В Олошанській волості на Подтавшині поставлено динамо. Електрику буде проведено у всі селянські хати.

СТЕПАН МЕЛЬНИЧУК, Червоний Український Січовий Стрелець, розстріляний польсько-шляхоцькою владою в Чорткові дня 11. листопада 1922 р. за участь в повстанні в Східній Галичині. Фотографія знята в залізничній торгівлі два дні після арештовання. (Передрук фотографії заборонений.)

ЩО ДІЄТЬСЯ В СХІДНІЙ ГАЛИЧИНІ?

ГОЛОДІВКА ПОЛІТИЧНИХ ВІЗНИВ У ЛЬВОВІ.

Львів, 6. марта. — В тюрмах у Львові при вул. Баторія і при вул. Казимирівській відбувається голодівка. Голодує звичайно 100 осіб, виключно політичних в'язнів. Від 5 місяців остаточно вони в тюрмах окр. карного суду у Львові. Головним чином це люди, яких як що дряхлюють до розправи, навіть польський суд звільняє, не маючи підстав до засуду. Слідство провадиться в нескінченність, всякі просьби підсудних збувають слідчі судді ріжкими викрутками та обіцянками, обіцяючи кожному що иншого. Інтервенції кінчаються теж обіцянками. Між тим поведення властей зі згаданими в'язнями країно грубе, в'язничий заряд дошкулуює їм на кожному кроці. В'язничий заряд тракує їх незгідно з принятими в'язничого регуляміну.

Кілька примірів. Політичні в'язні є приміщені в бандитських келіях. Директор в'язниці і його заступник впадають дуже часто до келій для переведення ревізій. Підчас ревізій злобно нищать ріжкі в'язні, забирають прибори до писання, на які дозволи слідчий суддя, забирають цензуровані листи і т. п. Коли в'язні волостяться з жалобою, їх ніколи не покликають ані до в'язничого комісара, ані до президента.

Санітарні відносини в тюрмі страшенні. В'язнів водять до купелі і купають в тих ваннах, в яких безпосередно передтим купалися сифілітими. Не допускають нікого до лікаря спеціаліста, хоча сам президент суду це приобіцяв. В'язні голодують. Родину в'язня, хотіли би прихлала як здалека, не допускається на побачення з ним.

Підберезці пов. Львів.

Від кількох днів по селі вганяються жандарми, силою зганяють людей до канцелярії, самі переводять рестрації муніцип, при чім діють ріжкі насильства. Населення залишило село і криється по лісах.

НАСИЛЬНА БРАНКА УКРАЇНЦІВ ТРЕБАЄ ДАЛЬШЕ.

Бранка Українців до польського війська відбувається при допомозі карних експедицій. Це не перешкадає польській буржуазній пресі писати про "добровольців" Українців, які охотно ідуть до польського війська.

"Рідний Край"... упокоївся!

Львівська "Земля і Воля" з 11. марта ц. р. доносить: На днях перестав виходити ославлений "Рідний Край", орган небищика Твердохліба, Янкова і польської дефензиви. З цього приводу розжалобила надзвичайно польська преса, а польські буржуазні газетярські "бактеріологи" не можуть дошкулитися "бактерій", що розточили його "засуджений" організм і не знають, де добувати їх, чи в байдужості України, чи в браку грошей в польському державному скарбі.

Польський сойм признає Італії нафтові концесії в Східній Галичині.

ВАРШАВА, 24. марта. — Польський сойм потвердив урядові, заключену між польським і італійським правительствами, на підставі котрої Італія одержала від Польщі нафтові концесії в Східній Галичині на 30 літ з правами "найбільш упривілейованої держави".

ПОВІДОМЛЕННЯ.

Отрим повідомляється всіх виніпегських членів Р.З.Т., що місячні збори Роб. Запозомого Товариства відбудуться в неділю, 1-го цвітня ц. р. о год. 2.30 по полудні. Обов'язком кожного члена є прийти на збори, бо є важні справи до поладження. Гостей, котрі бажають вписатися до Р.З.Т. радо вітаємо.

З РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ

Ювілей Заньковецької на Радянській Україні.

Київський "Большовик" подає вістки про те, як на Радянській Україні святковано ювілей великої укр. драматичної артистки Марії Заньковецької. В Києві відбулася дня 15 грудня 1922 р. в Державнім Народнім Театрі імені Марії Заньковецької ювілейна вистава з приводу сорокати діяльності артистки. В Харкові відбулася урочиста вистава у Драматичнім Театрі і в двох робітничих районах міста Харкова. Широко розповсюдились підписані листи на ювілейний дар. Раднарком України брав участь у святкованню ювілею. Підноситься справа виведення в Київ будинку для старих і вужих робітників української сцени. В Києві відруковано поштові картки з портретом артистки. Відомий поет Тичина написав кантату в честь ювілятки, музику до якої уложив композитор Кошарський. Інше музичне привітання зложив композитор Кохановський.

Шкільництво в Кам'янеччині.

В Кам'янці Подільській є тепер такі школи: Інститут народної освіти, інститут сільсько-господарський в 200 чоловік, робітничий факультет, де вчиться 285 чоловік, курси кооперативного рахівництва з 152 слухачів, агрономічний технікум 102 чоловік, цукроварський технікум 113 чоловік, адміністративно кооперативний технікум 164 чоловік, педагогічні курси 214 чоловік, художньо-промислова школа 55 чоловік, ткацька школа 55 чоловік, землемірні курси 16 чоловік, 13 єдиних трудових шкіл, 14 дитячих будинків, 10 денних будинків. Це все в м. Кам'янці, а крім того на повіті: 9 поводжеских будинків, 204 трудових шкіл, 2 агрономічні школи, крім того 65 "Просвіт", 150 хат читальні, 25 бібліотек, 18 драматичних гуртків, 20 оркестр.

Відновлення промислу України.

На підставі совітських статистичних даних фабрика продукції в Донецьким бас. значно піднеслася. Працює там 11,500 фаховців. Ново вбудовані Дантевські фабрики склали вже 32,000 метрів квадрат. Інші фабрики в цій області підвищили в останній часі продукцію на 15 відсотків.

На Катеринославщині видобуто ріжних руд 27,000,000 пудів. Дохід із експорту обчислюється на 1,340,000 золотих рублів. 86 відсотків катеринославських фабрик з 1916 р. урухомлено в останній часі. Передбачується урухомити всі фабрики до кінця червня ц. р.

Жінка Калініна вибираєсь до Злучених Держав.

НЮ ЙОРК, 23. марта. — Тут оповіщено вчора, що Катерина Калініна, жінка голови Всеросійського Центрального Виконавчого Комітету, приїде до Злучених Держав на двомісячний обідку по сім краю. Її спроваджує Американський Комітет Допомоги Російським Дітям і вона буде вступати в Америці як представниця Російського Червоного Хреста. Американські влади дали вже дозвіл на її допущення до Злучених Держав.

ПОРТРЕТ НАШИХ ГЕРОЇВ-БОРЦІВ!

Хата кожного свідомого українського робітника і фермера повинна бути прикрашена портретом незабутніх наших героїв-борців

С. МЕЛЬНИЧУКА І П. ШЕРЕМЕТИ,

котрі віддали своє життя за справу освободження працюючих мас Східної Галичини з під пановання польської шляхти. А що вони разом боролися проти спільного ворога, разом були суджені і розстріляні польською шляхтою, тож разом вони немов рідні брати і на портреті.

Портрет величини 15 через 21 цалів. ЦІНА ЙОГО 50 ЦЕНТІВ. Спішіть з замовленнями на адресу:

UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Fritchard & McGregor Sts., — Winnipeg, Man.

КОМЕДІЯ! ВЕЧЕР РОЗВАГИ! КОМЕДІЯ!

Драматично-Співацький Кружок Укр. Робітничого Дому

— відіграє —

В СУБОТУ, 31-ГО МАРТА

В УКР. РОБІТНИЧІМ ДОМІ В ВІННІПЕГУ

популярну комедію в 3-ох діях з народного життя зі співами і танцями Л. Янчука п. п.

ВИХОВАЇЄЦЬ

Згадана комедія грана з великим powodженням укр. театром у Львові. Хто любить гарні співи і танці та насміятися до роспуки, той не повинен оминути і на цей раз виставу Кружка. Отже приходіть громадою до Укр. Робітничого Дому, щоби провести швидко вечер в товаристві знайомих.

ЦІНИ МІСЦЬ: 55, 40 і 27 ЦЕНТІВ (включаючи воєну таксу).

ПОЧАТОК ТОЧНО О ГОДИНІ 8.30 ВЕЧЕРОМ.

В 62 РОКОВИНИ СМЕРТІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

ЗАХОДОМ ДРАМАТИЧНО-СПІВАЦЬКОГО КРУЖКА ПРИ УКР. РОБ. ДОМІ В ВІННІПЕГУ

— відбудеться —

В НЕДІЛЮ, 1. ЦВІТНЯ, В УКР. РОБ. ДОМІ

ВЕЛИЧАВИЙ

КОНЦЕРТ

З НАГОДИ 62-ИХ РОКОВИН СМЕРТІ НЕЗАБУТНОГО ГЕНІЯ-ПОЕТА ТАРАСА Г. ШЕВЧЕНКА

ЗІ СЛІДУЮЧОЮ ПРОГРАМОЮ:

1. Вступне слово — — — виголосить т. І. Навізівський
 2. Заповіт — Т. Шевченко — К. Стеценко — міш. хор в супр. п'яна
 3. Кавказ — Т. Шевченко — — — відіспівають т-ка А. Мойсикова
 4. Кавказ — Т. Шевченко — К. Стеценко — — — відіспіває І. група дівчат в супроводі гри на мандолінах
 5. Минули літа молодії — Т. Шевченко — О. Ніжанковський — відіспіває т-ка Л. Поповича в супроводі п'яна і гри на скрипці
 6. Дніпро реве — Т. Шевченко — М. Лисенко — — — мішаний хор
 7. На смерть Т. Шевченка — відіспіває П. група дівчат в супроводі гри на мандолінах
 8. Сонце заходить — Т. Шевченко — Роздольський — відіспіває мужський хор в супроводі п'яна
 9. Відчит — — — виголосить т. М. Попович
- ПАВЗА
10. Думи мої — Т. Шевченко — С. Воробкевич — — — відіспіває П. група дівчат в супроводі гри на мандолінах
 11. Солю скрипков — — — виголосить т. Н. Гуцулак
 12. Каліна — Т. Шевченко — М. Лисенко — — — мішаний хор
 13. Бенда — солю — — — виголосить т. І. Шенгалер
 14. Огні горять — Т. Шевченко — С. Воробкевич відіспіває І. група дівчат в супроводі гри на мандолінах
 15. Була колись Гандя — Т. Шевченко — М. Лисенко — міш. хор
 16. Кіншеє слово — — — виголосить т. М. Шатувський

ПОЧАТОК ТОЧНО О ГОДИНІ 8. ВЕЧЕРОМ.

ВСТУП ЗА ДОБРОВОЛЬНИМИ ДАТКАМИ

ТОВАРИШІ! ВІДНОВЛЯЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ НА "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ".

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00
Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

Газета для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Стіваришнина "Українських Робітничих Вістей".
Передплата на рік \$4.00
Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS,
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ЯКУ ДІСТАЛИ ЗАПЛАТУ.

З повстанням на сході Європи СРСР і інших радянських республік цілий світ поділявся на два ворожі собі табори. Під світом розуміємо тут держави і народи, що не мали ще своєї закріпленої державності. По одній стороні стали буржуазні держави і ті народи, над котрими провід взяли буржуазні політики, по другій стороні стали радянські республіки з СРСР і Росією на чолі. Між ними двома таборами велась безупинно і ще тепер ведеться завзята, беспощадна боротьба.

В цій боротьбі головною роллю грала по буржуазній стороні антанта з Францією на чолі, по робітничій стороні — СРСР і Росія. Інші а згляду менші держави і народи служили в цій боротьбі лише оруддям в руках сильнішого пана. Це, очевидно, відноситься до буржуазної сторони.

Одним із народів, який служив сліпим оруддям в руках реакційного Заходу проти революційного Сходу — був народ український. Правда, щого не можна сказати про цілий український народ, лише про його досить значну частину, що пішла за Петлюрою і Петрушевичем. Це так відомий всім факт, що над ним непотрібно навіть розводитися. Вистарчить тут лише сказати, що українська контрреволюція з гордістю при кожній нагоді заявляла, що вона не допустила до злуки радянських республік Росії і України з Угорщиною, чим охоронила західну Європу а може й цілий світ від червоної мари большевизму.

Про це згадував навіть недавно тому Головному Хам Петлюра у своїм "маніфесті" з нагоди 5-ої річниці проголошення "У.Н.Р." Таку вірну, песю і злочинну службу сповнив для західно-європейської реакції український селянин і робітник під проводом Петлюри і Петрушевича.

Та хоч у відплату за це пани кожний раз били "руського Івана" в голову і куди поपालо, той Іван нічого з того не навчився і дальше плазував перед панами. За кожним ударом він не то що не опам'ятувався, але ще гірше запоморочувався від панського кулака. Так, в той час як ірландські націоналісти чхали на аліантські конференції і зводили самі завзяту, кроваву боротьбу з англійською владою за визвіл свого краю, в той час як турецькі націоналісти виступили проти рішень аліантів і заручившись союзом з радянськими республіками, повели рішучу боротьбу за визвіл Туреччини з лоб західно-європейського капіталізму, — в той сам час українські націоналісти, виконавши свою злочинну службу для антанти і розіславши від неї за це копняка — дальше вірили лише в ту-ж антанту і від неї одинокі чекали свого спасення. В силу свого народу — селян і робітників — вони не вірили, або ліпше сказати, її боялися, так як та сила мала з часом піти проти них самих. Свого природного союзника радянських республік вони також боялися, і не то що не чупилися з ним у своїм власних інтересах, але на приказ західно-європейського капіталу пішли ще війною проти них, як про це вже було згадано. І тому одиноким "ратунком" для них лишається, як і все, та сама антанта.

Не згадуючи про Петлюру, який вже від довшого часу зійшов цілком з політичного овиду, скажемо тут про його собрата Петрушевича, що він до останньої хвили за одинокого свого пана визнавав лише антанту. Та антанта була для него і правним властелем Східної Галичини, і міжнародним правом, і світовим трибуналом і чим лише хочете. Словом, антанта була для Петрушевича чимось більшим і справедливішим, ніж є для правдивого християнина Господь Бог.

Ще до останньої хвили Петрушевич дурив тих, від котрих збирав дояри, що "наша справа" стоїть досить добре, що аліантські в справі Східної Галичини не йдуть з Поляками, ба, що навіть сам Пуанкарє десь там втер нос Полякам за їх пердвчасні апетити на Східну Галичину. Такими "справедливими" були аліантські держави...

Як ілюстрацію того, за кого мав Петрушевич аліантів ще 11 днів перед тим, як вони віддали Східну Галичину Польщі, хай послужить слідуючий уступ з передовічки п. н. "На передодні вирішення", поміщеної в урядовім органі Петрушевича "Український Прапор" з дня 3. марта ц. р.:

Десь Польща робила всякі можливі заходи, щоб не допустити до вирішення державної долі Сх. Галичини на міжнародній арені, думаючи, що вдасться їй звести нашу справу до питання внутрішньої політики польської держави та фактом окупації і самовільної адміністрації поставити міжнародні рішачі чинники перед докони факти.

Та отсе їй НЕ ВДАЛОСЯ і наша справа, як міжнародна приходить по чотирьох роках страшний мартирологій українського населення Галицької Землі до вирішення перед міжнародне форум.

Сам факт поставлення нашої справи перед міжнародне форум має велике значення, так як ми не є здані на ласку й неласку Польщі, але будемо трактовані з нашими визвольними домаганнями на підставі міжнародного права.

Польща мусила повернутися до постанови арт. 87. версальського мирного договору, котрим її покликано до життя, та котрий вона досі так завзято малавжадала. А по думці свого договору головні держави Антанти мають право значити Галичину, які мають обіймати неспоровно польські етніографічні території. Отсе міжнародній закон, що вийшов з принципу національного самовизначення, має бути першою правовою основою також при вирішаванні Східних границь Польщі.

З окрема головні держави Антанти зобов'язані приміняти отсе міжнародній закон при вирішаванні справи Сх. Галичини, внаслідок прирочення у своїй постанові з 25. червня 1919 р., що вирішення державного становища нашої території наступить по думці самої населення.

СУД НАД КОМУНІСТАМИ В ЗЛУЧ. ДЕРЖАВАХ.

В невеличкім містечку Ст. Джозеф, в стеїті Мішіген, відбувається тепер демократичний суд над американськими комуністами.

Першим судити знаного в трейд-юніонім американським русі радикального провідника В. З. Фостера, а відтак будуть судити його товаришів. Судять комуністів не за вироблювання бомб, це за атентат на якогубудь представника "демократії", а судять за те, за що судять комуністів в Польщі, Франції, в Румунії, тобто просто судять за те, що вони є комуністами.

Тепер в демократичних країнах не вільно бути комуністом, так як за часів інквізиції не вільно було бути протестантом. Невільно і кінець. А коли ти хочеш бути комуністом, то лізь в підполля, а туди в підполля за тобою демократія пішла своїх "експертів" від вироблювання бомб, пішла Шнігелів, Морювіх, а ті вже зроблять своє злочинське діло.

Ще до розпочаття суду над комуністами в Мішіген, ми наводили порівняння між закінчившимся судом над комуністами в Львові і будучим судом в Сейнт Джозеф. І тоді ми вказували, що як і в львівським так і в мішігенським суді будуть фігурувати шпіони, наняті за державні гроші правительством.

Шнігел виконав своє діло і польська шляхта його усунула, не допустила в суд. Вона встидалась показати його присяжним. Така є мораль європейської демократії. Зовсім що іншого в країні американської демократії. Американська демократія своїх Шнігелів не сховала. Вона привела їх перед суд, віддала під охорону прокуратора і вони для неї є головними свідками.

Коли банда Борнісових псів винюхала комуністичну конвенцію в Мішіген, то обступивши місце конвенції арештувала 17 її учасників. Коли-ж два тижні пізніше приведено всіх в'язнів до переслухування, то було вже їх лише 16. Один зник. Хто був той сімйачийтій, годі було дізнатися, бо в'язнів не держали разом і разом не переслухували. Аж піанійше виявилось, що це був Френсіс Морюв, знаний між комуністами як Ешворт.

Цей Ешворт на прилучення американських властей пішов між комуністів, і щоби заслужити собі довіру, зорганізував навіть відділ Р.П.А. в Кемдем, Нью Джерси. І ніні на суді він свідчить проти афштовітних, тобто проти тих, з якими він разом засідав і яких він видав.

Так робить американська демократія. Сама позбавляє робітників свободи слова, забороняє їм організуватися, сходитися на свої наради, гонить їх цим в підполля, а коли зажене, шле між них своїх наємних псів, висліджує, арештує, оголошує їх загавірниками і паує в тюрми.

Переглядаючи короткі звідомлення суду над комуністами в Сейнт Джозеф вже можна добачити, що це не суд, але звичайна буржуазна судо-комедія. Судя відбуває тайні наради з прокураторією, з присяжними засідателями, а присяжні обговорюють між собою цей процес навіть і поза судом. В місті представники "демократії" закладаються між собою по сто доларів, що комуністи будуть засуджені. Присяжні перешептуються з судією навіть підчас розправи.

Поза плечима судії і присяжних чорні духи фашизму також не сплять. Ними є ріжкі чорносотенні організації, які домагаються засуду не тільки для оскаржених комуністів, але і для тих адвокатів, які їх боронять. Вони вислали ці свої домагання до відомого ката страйкувавших минушого року залізничників генерального прокуратора Догертога, щоби він розіслався з комуністами і їх симпатиками своїм судом при допомозі дитективської агенції Борнса.

Та огоржені комуністи не звертають уваги на провокаційні заходи цих чорних духів "демократії". Вони стоять перед судом з чистою пролетарською совістю і знають, що міліоні робітництва не тільки в Злуч. Державах, але і в інших країнах прислухуються до їх голосу. І надармо прокураторія стареться навіть в суді замкнути уста Ч. Рутенбергові, секретареві Р.П.А., який замість оборонити себе і своїх товаришів, як це звичайно робиться перед судом, розказує судови про значення соціалістичних і комуністичних принципів, проголошений Карлом Марксом ще в 1847 р.

"Після того як робітники і фермери здобудуть владу в свої руки і установалять своє правительство, вони використають його в своїх власних интересах так само, як тепер капіталісти використають правительство, яке є при власті, в своїх интересах."

Так говорить Рутенберг на суді. А дальше говорить про необхідність злуки робітників і фермерів на політичний поли в одну Партію Праці, яка боронити би їх інтереси перед експлоатацією буржуазії. "Каяова боротьба між робітниками і капіталістами не може закінчитися без примінення сили". І на potwierдження своїх аргументів Рутенберг наводить історичні факти боротьби між рабами і рабовласниками, між капіталістичним ладом і феодальним. Він говорить американському "демократичному" суду те саме, що говорили на львівським процесі польські і українські комуністи шляхецькому суду. Капіталісти всіх країн говорять до комуністів одною спільною мовою експлоатації, так само і комуністи всіх країн відповідають неслобую їм мовою вродетаріату.

Робітник.

З РУТЕНСЬКОГО БАГНА.

Розклад трудовицько-петрушевичівської партії. — Польсько-українська угода.

(Від нашого львівського кореспондента.)

Про розклад в таборі "диктатора" Петрушевича, серед галицьких трудовиць, я вже писав. Знаете про кампанію "Слова", органу мішан, проти "Громадського Вістника", офіційного органу Петрушевича в краю, кампанію в пользу Будзінського і заступника митрополита Шептицького каноніка Куницького проти голови Народного Комітету і Української Національної Ради д-ра Володимира Бачинського та редактора Федоріва, яким отверто закидається, що вони роблять вже угоду з Поляками.

Обі газети "Слово" і "Громадський Вістник" переповнені лайкою, ці справи обговорюються і на публичних зборах трудовиць. Був навіть суд — але махери справу затушували. Бачинський оств на чолі. Уступив тільки Федорів, хоть

потайки лише далі вступити статті в "Гром. Вістнику". Розуміється, що трудовики тут безрадні. Це така кампанія, що з писанням газети у ній тяжка справа. Тому звичайно наймали собі "редакторів". Націоналдемократичне "Діло", якого про довженням є тепер "Гром. Вістник", редагував "анархист" Лозинський, "радикали" Весоловський і Назарук, "соціаліст" Панейко, а тепер за гроші "редактором" був Федорів, близький приятель Яковца з "Рідного Краю", який все заявляє, що він не трудовик.

Бачинський робив свою роботу як секретар а описав робота "Народного Комітету" теж за гроші, перейшовши туди від соціалістів. Польські газети доносять чимраз частіше про польсько українську угоду.

В останньому тижні зближена до польського уряду "Gazeta Lwowska" помістила вступну статтю проф. університету Захешевського про це, що прем'єр Сікорські робить угоду з трудовиками. А знова урядовий "Monitor Polski" доносить про це, що на раді міністрів була справа Східної Галичини. Коли ці вісті зіставити з ревіляціями "Слова" і каноніка Куницького, то ясним є, що трудовики шкандибають до Варшави добивати торгу. Треба бути тому дуже обережним з "радянством" Петрушевича. Ми повинні дати так самому "диктаторови" як і його кумпанію цілковиту змогу збанкрутувати та вмерти на те затроєння крові, яке дісталося до їх організму. Ратувати гниючого трупа нема найменшої причини. Ір.

Львів, 25. лютого 1923.

ПРО СПРАВИ ПАТРІОТИЧНІ НА ЗЕМЛІ І НА НЕБІ.

Даруйте, товариші редактор. Може це і не до речі, але у мене вже такий характер, що як почну з одного, то заїду аж на десяте. Бо я все хочу розказати ясно. Еге-ж, "вишкварити як на долоні". У нашім селі був чоловік, що коли починав розказувати про одно, то все заїздив аж на десяте. Знаючу ту свою слабість, він завжди просив слухачів, щоб не забули з чого він почав.

Так само і я прошу. Не забудьте, товариші, з чого я почав, а я, коли розповідю про патріотичні справи на небі, то знова верну на землю і докінчу почате.

Здається, що небесний фронт повинен бути для нас грішних на землі взірцем мира, спокою і солідарності.

Вони то може так би й було, еси-б "народні діячі" не пхали свого носа в небесні справи, а поли в справі земні. Але воно, як видно, земних справ не відділив від небесних так само, як політичних справ від економічних.

Все в цім світі тепер переплуталося. Кудрик в "Укр. Герольді" чухрає греко-католицького Писафата, аж з него дрантя летить, а греко-католицькі дописувачі "Кан. Українця" (які в більшості певно сидять в самій його редакції), витрясають блохи з бороди греко-православного Миколи угодника.

А в церквах кажуть людям молитися до них, бо це святи. Безбожник "радқал" др. Назарук закликає греко-католиків до злуки довкола престолоу папи римського, а ніп Олексів студіює "непорочність" християнських дівич, вказує де у них сидить святий дух і як його вигнати.

І розбираєсь тут як хочеш. На днях стрігив я одного знакомого і дуже побожного греко-католика.

Але-ж і діваст ваш Писафат поїд ребра від Кудрика — кажу я до него.

— А ви читали останнє число "Кан. Українця" — питає він мене.

— Ні, не читав, або що?

— Там один наш дописувач змішав греко-православ'є з болотом! — відповів він усміхаючись.

— Значить, творите один християнський фронт — сказав я.

— А не дідуть вони того, драбуть, щоби ми з ними еднались! — сказав він ображеним тоном.

І пішов мій греко-католик, весело приспівуючи з радости, що дописувач "Кан. Укр." змішав греко-православ'є з болотом.

Через якийсь час зустрічаюся я з знакомим вже читачам пресбитеріанським попом.

— Чи ви читали, як греко-православні з греко-католиками сваряться за першество на небі? — питаю я його.

— Ха-ха-ха! — засміявся басом пописько. — Де двох дурнів б'ються, там третій користає.

— Хто користає, третій дурень?

— Ані пари з губи не пустив попина у відповідь. Хвоснув ключем батоном і поїхав.

— Отче! Не забувайте, що сміється той, хто сміється поспідині! — кинув я йому на вздогін.

І вкуснився за язик. Бо мій попина з тої здости почав дуже періцити батоном свою клячу.

Ось я вже й знова відійшов від теми. Я хотів тільки доказати, що на небі і в пеклі, так само як і на землі, люди тішаються невдачами один другого.

Вони то дуже невдячна тема писати про справи небесні. Бо бачите, люди так вже здавна навчені, що пиши про що хочеш, чіпай кого хочеш, але справ небесних нечіпай. А коли чіпаєш, то чіпай жидівські, магометанські, але не "наші рідні".

Тому то певно всі християнські письменники (прошу не зачисляти до них тих "українських письменників", яких організує в Канаді Назарук; з них такі письменники, як з мене астроном), коли хочуть критикувати релігійні забобони, то критикують поганські, магометанські, взагалі забобони "чужих" релігій, але не "своих".

Шкода, що я не умію читати до магометанськи, а певно, що магометанські письменники висмівають всі забобони християнських релігій.

Ми, канадійські Українці, ста повною винюком в цім випадку. Наші християни гатять одні других на чотирох фронтах: Гатять "От запада, севера і моря, і востока чада твоє".

Щоби не наразити проти себе Кудриків, Олексівих, Божиків і Бичинських, подізу і я на магометанське небо.

Цур їм! Вони такі причепські, що тільки зачели їх, то сейчас же біду собі наженеш.

Пригадую собі фодну казку. Не знаю, чи то я десь її читав, чи то мені хтось її оповідав, чи то може мені такє снідоса.

Знаю лише, що річ ця діялася на магометанським небі.

Роздобрився одного разу Алах (так називається магометанський бог) на своїх людей. Дуже роздобрився.

За що? — також не знаю. Чи то вони дуже много хри-

стіян вирізали, чи свого султана прогнали з рідного краю — кажу — не знаю. Знаю лише, що дуже роздобрився Алах. І сказав він до своїх хан-гелів:

— Трубіть! Трубіть і скликайте до мене всіх правдивіших. Ніні є день всепрощєній! Кожний, хто приїде до мене ніні з якою-б то не було просьбою, дістане все, чого хоче.

Трублять хан-гел-ли. А на їх голос мільони людей йдуть до Алаха.

Алах сидить на троні і щєдро силє своїми милостями. Крутом взірцевий порядок.

І селянин і робітник, і богач і жєбрак, і султан і слуга, і міністер і поліцай — всі йдуть в ряд, в потилицю, нехточе сміє пхатися, ні оден другого перебігати.

Хан-гел-ли доглядають за порядком.

Пробував оди з міністрів всунути хан-гел-лови в руку хабара, щоби той перепустив його до Алаха бичиними дверима, але хан-гел наспув брови і сказав:

— Що ти думаєш, що тут тобі демократія, чи народна республіка? Стий в потилицю!

Ще під ребро дістав міністер.

Дуже можливо, що той міністер мав гроші в польських марках, а може й справді на магометанським небі були такі добрі порядки. Однак хан-гел не взяв хабару і міністер мусів ждати своєї черги і дихати хлопиви в потилицю.

— Чого і для кого просиш? — питав Алах кожного, хто підходив до него.

— О, Алаху! Хай святиться премудрість твоє! Пшики мого батька до раю!

— А чому ти думаєш, що твій батько не в раю?

— Бо він п'ять своїх жінок зарівав, одинацять украв в свого приятеля...

— Ого! Спритний був! Добре пішли! Сидуючий!

І так одні за другими приходили праворівні і одні просили раю для себе, другі для родичів, треті для приятелів.

І не мав Алах з ними ніякого клопоту.

Тимчасом задзвонили на обід.

А поки пообідав Алах зі своїми хан-гел-лами, відліну і я. Бо те, що сталося після обіду додало чимало клопоту Алахови.

Отож пообідаємо і докінчимо свою казку.

Фармер-Петляга.

РЕВОЛЮЦІЙНИЙ КАЛЕНДАР

- 2. вівтя 1921 р. загальний страйк шахтерів в Англії.
3. вівтя 1893 р. третій конгрес II. Ітернаціоналу в Шріху.
3. вівтя 1917 р. скасування релігійних і національних обмежень.
3. вівтя 1918 р. висадка німецького десанту в Фінляндії для подавлення фінляндської пролетарської республіки.
4. вівтя 1918 р. данська конференція синдикатів прийняла гасло большевизму.
4. вівтя 1918 р. засновання данської ради робітничих депутатів і націоналізація промисловости.
4. вівтя 1919 р. проголошення Баварської Радянської Республіки.

ДОМАГАЮТЬСЯ ЗВОРОТУ РОСІЙСЬКИХ КОРАБЛІВ.

МАНІЛЯ. — Адвокат Юліян Вольфзон сповістив найвищий суд Філіпінських Островів, що з припорочення російського правительства він зачне судову акцію в справі признання для того правительства 11 російських кораблів, які привезли на Філіпінські Острови збігці з Владивостоку.

Найвищий суд відкинув просьбу о звільненні 16 російських збігців, засуджених російським воєним судом за бунтарство. Вони знаходяться тепер в американській тюрмі в Білбілі.

Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісті".

УВАГА! — ДІЯСНА НАГОДА! — УВАГА!

Повідомляємо всіх наших читачів, котрі складають собі бібліотечу і дорожать кождою доброю книжкою, що тепер мають нагоду набути всі числа журналу.

"ГОЛОС ПРАЦІ" ЗА 1922 РІК

оправлені в одну гарну книжку тільки за \$2.00.

Книжка має в собі числа "Гол. Праці" за місяці: цвітень, май, червень, липень, серпень, версень, жовтень, листопад і грудень на суму \$1.95, оправа і вилсила коштують \$1.05, що разом виносить \$3.00. Ви маєте тепер нагоду дістати цю гарну книжку тільки за \$2.00. Спішіть за замовленнями, бо скільність книжок не велика. Колись пізніше не один з нас хотів би мати таку книжку, але тоді БУДЕ ВЖЕ ЗА ПІЗНО.

Замовлення разом з грішми посилайте на адресу:

UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard & McGregor Sts., Winnipeg, Man.

Іван Ткачук.

ПРОЛТАРСЬКА РЕВОЛЮЦІЯ НА УКРАЇНІ І СЕЛЯНСТВО.

(Кореспонденція з України до “Укр. Роб. Вістей”.)

(Докінчення.)

В третій харчовий період, кінець 1920-го і 1921-ий рік Радянська влада на Україні збираве вже около 77 мільонів пудів хліба. Цьому допомогла вже не так збройна сила як організована селянська біднота, що спільно з Радянською владою виступила проти богача-куркуля. Та попри це українське село ще незовсім завойоване Радянською владою, ще не скрізь по селах організовані радянські уряди, бо великою перешкодою в революційній роботі є ще південний і західний воєнні фронти а також внутрішній політичний бандитизм на Україні, котрий поступово тратьє всяку допомогу широкому мас селянства. Організовані загони селян бідняків наново займають рішення рішучий удар. Перетомлений революцією середняк перестає оказувати бандитам свою гостинність, а куркуль, що нахилився під строгим наглядом селянської бідноти, боїться дружити з бандитами.

Та все таки, як вже попередньо сказано, цей період революції дуже болюче відбивається на становищі селянського господарства і викликає нові необхідні вимоги села. Зв'язки це на увагу Радянська влада замінює хлібний монопол (розкладку) харчовим податком і свободним оборотом селянсько-господарськими продуктами, іншаке кажучи, вводять в життя так звану нову економічну політику. Дехто лякався, що новий господарський порядок в селі викличе широкий розвиток чисто буржуазних відносин, що неминує в селі почнуть виділятися буржуазні верхи, котрі будуть опановувати чимраз більшою площею землі, будуть збирати в свої руки селянсько-господарські машини, худобу і т.д., а селянські низи себто біднота не матиме змоги розвинути свого господарства, буде збувати господарський інвентар, а там далше буде віддавати землю в аренду або її продавати її богачам за безцінок, а вікниці піде до них в найми. Тимчасом на ділі оказалося, що жадної денационалізації землі і передачі її на власність кому небудь немає, не може бути й не буде поки існувати Радянська влада.

Зміна розкладки харчовим податком, взагалі нова економічна політика привела селянство до більшої свідомості і довіри до Радянської влади. Радянська влада запустела своє коріння в саму глибоку села, а селянство її цілковито признало. Правда, перший збір продукату (кінець 1921-го і початок 1922-го року) обчислений в 117 мільонів пудів збирається державою тільки в розмірі 81 і 1/2 мільонів пудів але до цього послужили важні причини: неврожай викликаний посухою а в наслідок цього страшний голод в степових губерніях, а також незорганізований ще як слід податковий апарат. За все таки селянство здає державі харчовий податок без всяких боїв і нарікань, а в 1920-ім році збір харчового податку проходить на Україні з великим підйомом самих селян. Як що раніш центр своєї уваги в харчовим питанню Радянська влада вимушена була перенести на село, то тепер вся увага державних харчових апаратів звернена на організацію технічного прийому, переховання й перевозки хліба, котрий селяне з доброї волі, свідомо, з революційними прапорами привозять на зенітні пункти республіки, так що ці не астигають приймати. В 1922-ім році осібно цілі тисячі селянських возів тягнулись до зенітних державних пунктів. В тих місцях, де ще недавно гуляли бандити, де не було жадних апаратів Радянської влади, в цей час уже закипіла мирна робота і селянство свідомо поспішає виконати свій обовязок перед своєю

робітничо-селянською державою. Держава за те, з своєї сторони, маючи основний фонд, старается всіма силами допомогти селянству засіяти поля в небувалих ще за час революції розмірах.

Ось тут то й слід зазначити, що ні одна установа Радянської влади не спонукала селянство так багато думати про державу, як харчові органи. Ні одна справа не розворушила у селянина громадської а тим самим і політичної думки так, як харчова справа Радянської влади.

IV.

Культурно-освітній праці по українських селах до революції взагалі ніякої не було. Старий царський уряд добре дбав тільки про те, щоби в кождім селі була “казонна вина лавка” шось в роді нашої галицької “пропіначі”, де з великим успіхом розпродувалась горілка, державна монополія, або як її коротко називали “миколайка”. Хто більше пив, той був більше “благонядожний”. Крім того майже в кождім українським селі була величезна церква, яка рахувалась за найбільшійший культурний центр. Де не де була ще й школа так звана “церковно-приходська” або “земська”, де впершу чергу вчилися діти співати “Боже царя храни” і всякі небеліці з збгону божого. От і вся культурна робота на селі в царські часи. Хто поважився що небудь більше починати в селі, організувати хор, драматичний кружок, чи щось подібне, той діставав титул “бунтовщика-мазелішця” і стелилась йому дороженька в Сибір неісходимую.

Вперші роки революції селянство ще жило оцим культурним спадком від царя. Не подобалося йому те, що Радянська влада від самого початку заборонила виробляти й розповсюджувати всякі алкогольні напитки і воно почало тайно домашнім способом виробляти горілку так звану “самогонку”. Про школу ні хто не дбав. Школи поруйнувались, а діти росли як бурин в полі. Учителі стались жєбраками й почали покидати села. Організована селянська біднота взялась з Радянською владою й за цю роботу.

І кому звісне старе українське село; той сьогодні не пізнає його. Воно цілковито відродилось. Правда, на зверхній погляд воно ще бідне, обшарпане довголітню війною і революційною боротьбою, та в духовній відношенню воно вже оновлене. Відтхнувши по великих подіях і по страшим дихолітню голоду, селянство взялось за мирну, нову, творчу роботу. З “самогонкою” селяне самі повели рішучу безпощадну боротьбу. Оця найважнійша перешкода всякій культурній роботі зломлена. Селянство отверезело. По селах проводяться різні курси: політичні, хліборобські, загальнонаучні, читаються реферати на різні теми. Церква в українським селі з кождим днем все більше пустіє, а за те оживає і поширюються всі культурно-освітні установи. Селяне своїми силами понаправили шкільні будинки, придбали для них топлена, забезпечили учителів і школи всі переповнені дітьми. Цей зими проведена по українських селах величезна культурно-освітня робота. Я сам мав нагоду їздити по селах з рефератами і бачив наочно те культурне пробудження українського села. Революція відкрила українському селянщину шлях до культури, і по тим шляхом український селянин йде швидким кроком.

V.

Жовтнева пролетарська революція на Україні не тільки задовольнила селянський земельний голод, вона в своїм процесі створила сприяючі умови для відбудовання і піднесення селянсько-господарської продукції до небувалих ще до сі розмірів. А сільсько-господарська продукція не основа економічного життя і всього господарства хліборобської України.

Можна сміло сказати, що за п'ять років револуції, думка і політична та громадська свідомість а также і культурна діяльність українського селянства розшевелилась більше як за цілі сотні років його дореволюційної неволі.

В додаток треба сказати, що в цім році українське село почало і економічно відживати і залічувати страші рани, нанесені війною, революційними подіями і голодом.

РЕЗОЛЮЦІЯ КОНФЕРЕНЦІ РОБІТНИЧОЇ ПАРТІЇ КАНАДИ.

РЕЗОЛЮЦІЯ ПО АГРАРНОМУ ПИТАННЮ.

Обставини фармерів.

Обставини фармерських мас в Канаді під кою пору є такі, що фармери живуть в крайній нужді, помімо того, що гарний урожай нагородив їх довгі години праці.

Компанії земельні, позичкові, залізничні, фармерських машин та знаряддя і банки цілковито придалили фармерів і визискують їх на кождім кроці. Почавши від закупа землі і фармерських знаряддя а скінчивши на торговлі збіжжєм, фармери є цілковито на ласці великих корпорацій. Ця зависимість є так велика, що 94% фармерських земель є заморговані. Фармери управляют землю для користі других. Сі обставини свідчать про те, що причиною всієї нужди і убожества є капіталістична система.

Фармерські організації.

Велика нужда і терпіння фармерських мас дали в наслідку життя нинішнім сільським фармерським організаціям. Починаючи з малих локальних кооперативних товариств, вони поступово розвинулись у великі провінціональні організації, котрі через кооперативне торговання збіжжєм старались зменшити визиск і паювання фармерів. Що більше, щоби перевести свої домагання в закон, фармери були приневоліні виступити на політичне поле діяльності так в провінціях як і в доміні.

Помімо усіх заходів на економічній і політичній полях організації не змогли ослободити фармерів з економічного поневолення з тої причини, що коштом бідних фармерів і рентаєрів ці організації є опанова-

ні великими фармерами-богачами, що в цих організаціях пропали сліди класових ріжниць та нема боевої об'єднані акції проти дійсного ворога, капіталізму.

В теперішній момент являється потреба злуки ріжних фармерських організацій в одну, котра завжди вела би боротьбу за інтереси бідних фармерів і рентаєрів проти панювання капіталізму.

Робітничая Партія Канади і Злучені Фармери.

Робітничая Партія Канади признає, що фармерські організації цієї країни мусять висловлювати домагання фармерських мас. Вона активно підпомагає боротьбу зорганізованих фармерів проти зорганізованого капіталізму. Члени мусять не тільки симпатизувати але й бути активними учасниками в фармерських організаціях та направляти боротьбу фармерів на шлях революційної діяльності.

Разом з цим Робітничая Партія Канади перестерігає фармерів, що їх революційна боротьба проти капіталізму не може принести успіхів без активної кооперації індустриальних робітників в містах. Бідні фармери і рентаєри мусять вести боротьбу проти визиску і паювання капіталізму спільною акцією з мійськими робітниками.

Дякую Робітничая Партія Канади візьме участь в повсякденній боротьбі фармерів проти капіталізму, бо вона признає, що з цієї боротьби виийде об'єднана сила бідних фармерів і індустриальних робітників, яка буде боротися за повалення капіталізму і встановлення диктатури пролетаріату.

СИГУРАНЦА НА БУКОВИНІ.

(Лист з Чернівців.)

Українське робітництво як і український народ на Буковині вже чотири роки, від часу заїття краю румунською “боярнею”, іде терпимим шляхом катовань, переслідувань та дикої наруги.

Так само в Галичині, польська імперіалістична зграя відбирає елементарні і найпростіші права, як у “Великій Румунії”. Політичні права робітництва, задушено і скасовано. 13-го грудня 1918 року розстріляно сотні голодних робітників з тов. Фриму на чолі за те тільки, що вони послили вийти безоружні на вулиці Букарешта та заявити “хочемо хліба”.

Головний удар нанесено робітничому рухові підчас генерального страйку залізничників в жовтні-листопаді 1920 року. Но серце і душу вирвало було всему робітничому революційному життю арештом всіх провідників робітництва на соціалістичним, а власливо комуністичним конгресі в дзютім 1921 року; Арештованих закинено та вимордовано в казематах, а тих що осталися в живих, засуджено на десятки років тяжкої тюрми. Протест сілого світа не вплинув на бояр. Вони боїться революційного робітництва.

Виховані в старім турецьким режимі, бояре знають тільки продовжувати у “Великій Ру-

мунії” стару турецьку методу, жеруючись при тім одним-единим законом “бастонадою”, то є 25 убок куди попало.

Оце уже рік, як живем на Буковині під станом воєної облоги. А чому, — цього ніхто не знає. Само правительство безлично запевняє Європу, що нічого подібного немає. Цей стан потрібно їм на це, щоб опришки з “сигуранці” та жандармерія могли свобідно грабати населення. Невинно катовані дуде, що майже щодня приходять до нас з сіл з жалобами на румунських яничар. Воєний стан потрібний на те, щоб можна було хпати в бідий день за їх переконання та заприрати в каземати, як небезпечних злочинців, а всякі спроби організації обявляти “бунтом”.

В цілій Буковині та Бєсарабії становище в цей момент остьільки загрожєне, що правительство проголосило стан облоги. Всі живемо і днєшмо з ласки і залежимо від неласки “генералів і сигуранці”.

Жорстокі закони Великої Румунії свідчать про це, що вони тремтять перед червоним суїсідом. Ми вже нераз бачили як вони “пакувались”, а в кінці таки й “випакуються” туди, звідки прийшли. Крутом на планує звірвля. Українська інтелігенція на Буковині, не навчившись за послідні роки ні-

чого, вихована за австрійських часів на “ласках з Відня”, дарованих їй повновласним колом на Буковині українським паном Васильком, відразу поприталась в свої гнілі міщанські гнізда, де й сидить собі претихенько. А дехто зпоміж неї пішов на службу до сильних господарів, ба навіть і в сигуранцу, щоб тільки забезпечити собі “теплоту в своїх норах”.

Про свої політичні організації та “славні віча” вже давно забули. Проте на Буковині, як і по цілій Румунії бачимо члєнові свіжий приплив молодих члєнів у всіх заводських культурно-просвітних, а головю політичних організаціях. А ще цікавіше, що приплив цей поступив до нас з селянських мас. Цілий рік урядники об'язують край та збирають “добровільні датки” для будови коронаційного двірця. Грабять і насильно забирають послідній гріш з українських громад. Конфіскують в колах

заводових робітничих організацій члєнські вкладки, бо це по їх словах якийсь “тайний фонд” для бунтарських виступів робітництва. Але з коронаційним двірцем не везє, він вже кілька разів валився. Видко фундамент під ним вже дуже слабкий, а кишені урядників дуже глибокі.

Та звірвля інтелігенції, підлабузування української заможної буржуазії, пересіддування робітників сигуранцюю, похід хазів на заробітню платню, зачинення українських шкіл мало помагає румунській солдатесі. Не тільки робітники, але й селяне все більш втягуються в революційний рух, починають жвавіше брати участь в політичній життю. До цього примушує їх румунське правительство і його сигуранци. Всі з надією чекають кінця боярам зі Сходу. Всі сподіються на приход Радянської України й Росії а завалу Румунії. X.

УКРАЇНСЬКИЙ СОЙМОВИЙ КЛЮБ.

Українське населення Волині, Холмщини, Підляшя і Польщі, опинившись під польською владою в наслідок імперіалістичних атак на Радянську Україну в 1920 році, мусяло погодитись з владою буржуазної держави. Живучи в рамках цієї держави селянство і нечисленне робітництво мусяло взятись і тих засобів самооборони, які лишила їм шляхетська демократія. Таким засобом являлись між иншим вибори до варшавського сейму в листопаді минулого року.

Позбавлені найкращих революційних елементів, найдальшійший комуніст, які мусяли відступити на Україну перед загрозю шляхетської реакції, волинські селяне не мали такої можливості цілі слідом за революційною класою робітничою. А це тому, що промисловість в тих краях розвинута квола і робітництва там дуже мало.

Тим робом найактивнішою частиною українського населення, — частиню, яка могла взятися на себе обовязки політичного виступу в обороні тубільців, — лишилась інтелігенція. Це були учителі, адвокати, лікарі, попи, кооператори то шо.

Розчавлені п'ятою шалєною польською шовінізму, маси при виборах до сейму віддали свої голоси числу 16, на якому йшли Українці, Жиди, а в інших місцевостях ріжні пригнічені Польщею національності. Це був так званий блок національних меншостей.

Вже з самої назви видно, що ціла боротьба пішла по лінії національній, а не по лінії класовій. Тим чином до варшавського сейму вибрано було від тих українських країв 21 по-

слів, які разом створили тіло “Український Соймовий Клуб”.

Назва Українець в цім випадку ще нічого не говорить за переконання людини: є Українці комуністи, та є і монархісти.

Яка-ж фізіономія У. С. К. і тих Українців, що входять до нього?

Відповіді на це питання нам довог не треба шукати. З боку соціального і класового складу, посли представляють себе елемент подібний до галицьких колішніх послів: там були помішники, попи, кооператори, алвокати і учителі. Щодо політичних поглядів, то є там звичайні націонал-демократи, реакціонери, є соціал-демократи, та є і соціалісти революціонери.

З того одного факту, що ці всі групи створили “єдиний фронт” (Український Клуб) відразу можна пізнати, що ріжніці між ними нема ніякої.

І справді вся політика українських послів була зовсім однакова.

Вони всі спільно запротестували проти закриття українських шкіл, проти насильного перехрещування православних церков на католицькі, проти звільнювання з залізниць українських робітників, проти земельної політики (колонізація) і солідарно зажадали відкриття шкіл, гімназій, знесення нагінок, зміни адміністрації, прийняття назад звільнених, випущєння з тюрєм невинно арештованих і т. д.

У всіх тих питаннях все було добре, доки йшло про шловий і дрібниці. Навіть не зле було, що ці посли проголосили права українського народу на

свою державність. Та зовсім іншаке сталося, коли прийшло до сякого-такого діла.

“Тут усі “українські національні посли” зтерли правую руку те, що написала ліва. Становище українського націоналізму в Польщі таке, що він не може мирно співділати з польським імперіалізмом. Радійше чи пізнійше мусять статися остаточний конфлікт, в якому загине або перемаже один або другий.

Між дрібно-буржуазним революційним націоналізмом і імперіалізмом не може бути згоди; коли-ж прийшла згода, то вмирає революційний націоналізм під п'ятою наїздника. Тоді визвольні змагання бере на себе комуністичная партія, яка іде до скінчення всякої неволі і соціальної і національної.

Український націоналізм в Польщі пішов на угоду з польським імперіалізмом і зрадлив... своїм революційним фразам. Доказом цього є те, що Український Соймовий Клуб голосував за кабинетом міністрів Сікорського, не маючи ніяких гарантій, що він сповнить жадання Українців. Сікорський почав ще більшу нагінку на Волині, щоб тим доказати, що українські посли пєа парті. Просто Сікорський планує в лице українським послам, а ці втерлись. Отже український клуб пішов на порожні обіцянки шляхти, провинив нездатність навіть боронити тих елементарних національних прав, за які він найбільше розпинався.

Він не зміг показати українським трудящим масам, які караються під батогом польської держави, що визволення з неволі прийде разом з загиню польського імперіалізму і заснованням української та польської пролетарсько-селянської державності.

Замість здерти одєжу з польської ненажерної буржуазії, українські посли, годуючи довіря польському урядові, ще більше закутали її в чорні яри. Дальше не було куди йти. Серед клубу знайшовся лицєць один посли М. Лукевич, кооператор з Волині, який звязався привати з незларною опортуністичною політикою українських послів: М. Лукевич виступив геть із клубу послів. Немає сумніву, що оскільки мається в клубі кілька ширьких соціалістів, то й вони мусять вийти. Мабуть це й станеться. Тоді Укр. Соймовий Клуб поділиться по лінії класовій.

Поки що опортунізм, применство і льокайське жєбрання волинських і холмських послів у Варшаві дасть дуже добру наочну науку трудящим масам тих країв, викличе розчарування в націоналістичному русі і наверне їх симпатії до комунізму.

Обставини жадують, щоб Партія Волині й Холмщини охопила всі можливі промислові осередки й місцючка й звязала їх з робітниками економію. Тим робом на місці теперішнього пустозвонного націоналізму, комунізм поставить реальну боротьбу з далєкосяглыми революційним шляхам.

(“Наша Правда”.)

БЮРО ОРГАНІЗАЦІЇ НАНСЕНА В НЮ ЙОРКУ.

НЮ ЙОРК, 15. марта. — Др Фрідюф Нансен, голова комітету для помочи голодуючим в Росії, отворить в Ню Йорку американське бюро і склад та буде співділати з американським комітетом помочи російським дітям. Його бюро буде пересилати харчєві і одягові дрефти від приватних осіб в цім краю до Росії, буде помагаючи при пересилці загальних допомогових засобів і в злуці з тим перебере на себе значну частину роботи Американської Ратушової Адміністрації.

Організація д-ра Нансена дбє головню про харчєву допомогу дітям, доставу медичних засобів і закупу насіння, худоби і рілничих знаряддя для економічного відбудови Росії.

Для України ця організація дала на кредит рілничу машинерію вартості двох мільонів золотих рублів.

НОВА ЦІННА КНИЖКА!

Ми дістали з Європи дуже цінну книжку для кождого свідомого українського робітника і фармера, написану А. Богдановим, п. н.

Початковий Курс Політичної Економії

(В ПИТАННЯХ І ВІДПОВІДАХ)

Є це перша того рода книжка в українській мові. Книжка має 127 сторін дрібного друку в самих питаннях і відповідях. Неодін робітник, що читав вже матеріяли про політичну економію з інших книжок і не міг всего зрозуміти, має тепер спромому вирівнати незрозуміле, бо в цій книжці є 300 ріжних питань в обсягу політичної економії і довші або коротші відповіді на них.

ЦІНА КНИЖКИ 50 ЦЕНТІВ.

Замовлення і гріші посилайте на адресу:

UKRAINIAN LABOR NEWS
COR. PRITCHARD & MCGREGOR STS,
WINNIPEG, — — MANITOBA, — — CANADA.

СТОРІНКА НАШИХ ЧИТАЧІВ.

РОБІТНИЧА ЛІТЕРАТУРА ПОКАЗУЄ НАМ НОВИЙ СВІТ І РОБИТЬ З НАС НОВИХ ЛЮДЕЙ.

Вегревіч, Алта.

Нам, свідомішим робітникам і фермерам, хотів з великим трудом, адалось поступити далеко вперед. А все це ми зробили при допомозі нашої давньої робітничої літератури. Ми знаємо новий світ, нове життя, які ключуть нас до братерства і солідарності. Наші вороги, оті всі засоби і звички чужі старі, для нас більше красиві, ми краще вибіємо творчі і розв'язати ці всі бокси і тому вони дуже на нас застяться. Вони просто тріщать приємністю і жестию. Давно нас брудними вульгарними словами, навідувалося на нас в багратський спосіб. Нас називають вичарями, найкращі наші здобутки, який ми створили своїми тяжко зарплатованими пеннями — нашу літературу, вони зуть московсько-жидівською. (І що це за лайка!) І в той сам час вони самі вчать з нашої літератури (тільки не лайка, вони її питають), лише не хочуть цього визнати і сказати нам сповісти в людський спосіб. І ті пани, редактори чорносотенських газет не гуляють, вони чують, що про них говорять вже їх власні читачі. А говорять вони так: "Слабо не було "Українських Робітничих Вістей" — бо більше, ніж редактори "УГ" і "КФ" не мали би про що писати, вони не мали матеріалу до друку. А так, то на редакційній повно лайка на большевиків, а решта заплітено оголошеннями і це "нарадна газета".

Але я пишу їх в сторінку, нехай їх читачі та вони самі себе поважають. І робітник і фермер свої робітничі засади, яких німа чорносотенна влада не заважає. Ми чорнобоби всіх націй і країн об'єднуємося в одну склянку сім працуючих, ми є околеним однією ідеєю і стремимо до повалення ладів владиску а встановлення ладів братерства. Німа національній кордоні тепер нас не розлучать, бо всі вони побувають в поїзті. Будучи свідомі класово і зорганізовані після свого класового становища, ми не допичимо і не визнаємо ніякі національні почування, як це роблять ті, що зуть себе націоналістами. Вони люблять тільки своє, а чужу національність ольовують і нацьковують на нашу і тим витворюють війни і кроворозлиття. І робітники своєю класовою кров'ю змивають їх піділ провокаційні вчинки.

Нашим головним завданням є звести національні кордони між працуючими і ми їх скорше чи пізніше зметемо. Це вже робить пролетаріат Радянської Республіки. Він вже торочить кордони і не доводить до божевілья чорну сотню, бо цим її вибивається з під ноги останню дошку надії на своє спасення і вона мусть повиснути. І Галичани опинилися в руках польської шляхти тільки тому, що "народні діяти" хотіли побузувати "націоналізм" кордою між Україною і Галичиною. Але Україна показала їм на двері, хоч вони дуже хотіли ще Україну віддати Денікінові. Тепер Україна є радянською державою а ми доміжмо же до того, що і Галичани буд радянською, бо цього хоче працуючий народ, який не владить вже своєї долі в руки своїх катів.

Ми, робітники і фермери, переконані, аже тепер, що пририваються маскою націоналізму рішкі білітничі шубарці торгували працуючим народом на всі боки і на всіх капіталістичних ринках. Велі політичні крикуни вивалили і вживають слова "націоналізм" для своїх особистих користей. Для Петрушевича ця нація, це — бориславська нафта.

Що-ж до нашої літератури, то ми повинні адекватні їй на висоті свого класового завдання, а головне адекватні від таких лайок, якою обидна нас і нашу літературу чорна сотня. Нехай редактори нас "високоченні", редактори, нехай зуть вичарями, це на них, як на "високоченних" — пристало. А ми не кінчимо виходити, тож ніякі і говорім людською мовою, тобто мовою працуючого люду, широко, отверто, але переможно. Нехай наша робітнича література буде взірцевою. Ми жинемо і працуюмо чесно і такою мусть бути наша література. Ми прямуємо до кращого життя і починаємо його творити — в своїй літературі.

Вегревіч, Алта.

Торонто, Онт.

В Торонто на Бонтірї естетіт зійшлися товариші в неділю 11. марта в справі діточої школи. Програма зборів складалася з таких точок: 1. вибір президента; 2. обговорення справ учр. діточої школи; 3. закуплю фотка; 4. вибір комітету; 5. інформаційні справи; 6. збір фондів; 7. замкнення зборів. Председателював т. Н. Березницький, а секретарював т. Н. Підгірний. Тов. П. Березницький поспива аккураторство для дітей і для родичів приносить школа і захоплювач товаришів до підтримування школи. Другий говорив т. І. Бабі. Він поспива справу ще ширше і знава робітників зветься за справу сейчас.

Товариші всі як один згодилися вступити за зорганізованія діточої школи. Узвелося, щоб сейчас же купити запропоновану лоту "Три поручення" вилити не більше як \$100. Цєю справою припоручено зветься т. Н. Березницькому, який також рішено скласти в цій справі митинг на слідуочу неділю. На заклику т. Березницького всі товариші поспива з своїми дачками на цю цілю.

С/Д УКР. "ПАТРИОТ" НАД ПОЛІТИЧНИМИ ВІЗНАМИ СХ. ГАЛИЧИН.

Порт Артур, Онт.

В 22-ім числі "Укр. Роб. Вістей" я прочитав, що моя дитина поміщена не буде, бо дуже довга. Отже я скорочую, бо хоча така сказати про те, про що я пишу в "покійній" дописі.

Товариші робітники і товаришки робітничі! Всім відомо, як то голосно залунав по Канаді і Злуч. Державах поклик наших товаришів в Галичині про потребу несення помічі політичним в'язням. Кожий з нас знає хто є ті в'язні. Вони є наші брати і товариші, що боряться проти польсько-шляхецької окупаційної влади в Сх. Галичині. І тисячі робітників і фермерів поспива їм з своїми жертвами, про що свідчать сторінки "Укр. Роб. Вістей".

Коли я отримав лісту для збирання фондів на цю так велику цілю, я дуже став доволений тим, що я мене, новоприбулого члена робітничої організації, товариші закликають до великого пролетарського обов'язку, закликають йти не тільки збирати фонди, але й говорити людом про ті заохочення, яких доконує польська шляхта над працуючим населенням в Галичині та як розстрільні і пакує їх в тюрми, а ми як свідомі робітники повинні допомогти їм хоч чим можемо.

Дня 25. грудня 1922 р. пішов я по хатах в Порт Артур, щоб зібрати ленту для тих, що томляться в шляхецьких тюрмах, а їх дітей вратувати може від голодної смерті. Приймаючи мене рішмо. Свідомі робітники приносили як сід, невідомо, білі та як мого і як розуміли, але от ті, що зуть себе патріотами, або вірними католиками, то так приймали, що годі замовчати. І коли-б хоч люди змогли, а то самі злидики. Пришов я до одного на ім'я А. Козляк. Старенький тяжко працює ше, щоб втриматися при житті. Пришов я, перечевав їм заклак, розповів все, що знав і почали ми старі — чоловік і жінка — плакати. Аж надійшла їх дочка, многонадіяна донька. І коли почула в чім річ сейчас не накудилася на мене. А ти большевику, і ніякі с'єте. Різаво, а ти за грини ходиш для якихось а-рештантів, які палять панів в Галичині? Ну, а за нею почав і старий, а відтак і стара. І почали мене вкидати на чім світ стоїть. Та коли-б то тільки мене. А то й тих, яких ка-тує польська шляхта в Галичині. — Ти большевисту, ти збираєш гроші для тих арештантів, що попалили дядька божий в Галичині? Не дамо нічого...

І так далше сварили їх, сварили мене за те, чого самі не знали і не розуміли, бо так їх навчив піп. Вони вірять в бога і в попа. А піп чинить їх, що треба любити панів, не зачіпати їх, хоч вони п'ють кров з працуючого населення.

І що було казати тим людом? Я подкажував їм і пішов. Були ще інші такі самі темняки а були і "національно свідомі", які "поборюють" польську шляхту, ногами до Пуанкаре.

А такі випадки не повинні нас знеохочувати і розчаровувати. Це повинні підказати нам ще більшої охоти і завзяття до праці і боротьби з темнотою. Бо як брачмо, крім польської шляхти, крім всевітньої буржуазії і всіх дрібних висукувачів робітничого м'є же одного великого ворога, це — темнота. Тож до боротьби з темнотою, товариші!

На цім місці складало сердечну подяку всім тим товаришам і товаришкям, що жертвували на фонд політичних в'язнів в Сх. Галичині. І Козьол. Фугтис, Алта. 6. марта т. Гнатюк і того самого дня вечером устроено робітниче віще. Председателем віща був тов. В. П. Никирфорак. Председателю отворив віще і в своїй короткій промові поспива ціль прибуття тов. Гнатюка, як організатора, як також поспива ціль віща. По скінченню промови председателю покляк тов. Бєсидіна до слова. Тов. Гнатюк почав свою промову про події, які відбуваються в Сх. Галичині. Бєсидіна говорив не тільки про шляхецький терор над українським населенням в Галичині, але згадав також, що і польський робітник не є ніякше трактуючий шляхецьким урядом. Далше бєсидіна вказав, хто запровад український нарід і шляхецьке ярмо. Ті, що запровадили робітників і бідних селян Сх. Галичині шляхці свобідно живуть в Вілні, Берліні, Варшаві. Ті, що запровадили галицьку армію шаршчю генералови Денікінові, їздять тепер по Канаді та Злуч. Державах і збирають гроші від невідомих робітників і фермерів на "визволя" Галичини зпід польської влади.

Далше бєсидіна говорив про окуповану німцями територію (Руську) французькими військами і т. д. Він також говорив про позолженія німцями робітничства, та про долю

робітників в Франції, Англії і по всіх капіталістичних державах. Всіх робітників капіталістичних країн однакова гнетє неволя. Тільки робітників і селян в Радянській Республіці лишить чистим, свобідним повітрям. Відтак тов. Бєсидіна звавав присутніх робітників, щоб ставали в ряд зорганізованого аже робітничого, і спільними силами йшли проти своїх висуківачів. В місцевості Фугтиса висуківачів не було і присутні підчас промови раз від разу вигрожували бєсидіні тринесени оплесками. Коли не буде страйки від 1. цвітня р. т. раж бажано є, щоб такі організатори бойові раз в місяць могли відвізати кожду майнерську кемпу, де тільки є гурток українських і російських робітників.

По скінченню промови председателю звавав присутніх, щоб ставали питання тов. Бєсидінові. Описав бєсидіна продовжався аж до 11-ї години вечером. Далше председателю звавав присутніх щоб зложили, що в їх силі на сплату дову У.Р.Д. в Вініпегу. Дуже малий гурток робітників зложили \$30.50. В цій місцевості два місяці тому назад було около 50 українських і російських робітників. Але компанія не мала замовлення на вугля і відложила багато українських і російських робітників і тепер нас осталося около 20. І тому саме була така маленька збірка: а друге — майна робити тільки день-два, а найбільше три дні на тиждень, але кождий робітник майже без грошей.

В цім листі вислаку \$23.00 на сплату дову У.Р.Д. в Вініпегу, а \$7.50 дано на дальшу подорож організації. Товариші закликають до великого пролетарського обов'язку, закликають йти не тільки збирати фонди, але й говорити людом про ті заохочення, яких доконує польська шляхта над працуючим населенням в Галичині та як розстрільні і пакує їх в тюрми, а ми як свідомі робітники повинні допомогти їм хоч чим можемо.

Дня 25. грудня 1922 р. пішов я по хатах в Порт Артур, щоб зібрати ленту для тих, що томляться в шляхецьких тюрмах, а їх дітей вратувати може від голодної смерті. Приймаючи мене рішмо. Свідомі робітники приносили як сід, невідомо, білі та як мого і як розуміли, але от ті, що зуть себе патріотами, або вірними католиками, то так приймали, що годі замовчати. І коли-б хоч люди змогли, а то самі злидики. Пришов я до одного на ім'я А. Козляк. Старенький тяжко працює ше, щоб втриматися при житті. Пришов я, перечевав їм заклак, розповів все, що знав і почали ми старі — чоловік і жінка — плакати. Аж надійшла їх дочка, многонадіяна донька. І коли почула в чім річ сейчас не накудилася на мене. А ти большевику, і ніякі с'єте. Різаво, а ти за грини ходиш для якихось а-рештантів, які палять панів в Галичині? Ну, а за нею почав і старий, а відтак і стара. І почали мене вкидати на чім світ стоїть. Та коли-б то тільки мене. А то й тих, яких ка-тує польська шляхта в Галичині. — Ти большевисту, ти збираєш гроші для тих арештантів, що попалили дядька божий в Галичині? Не дамо нічого...

І так далше сварили їх, сварили мене за те, чого самі не знали і не розуміли, бо так їх навчив піп. Вони вірять в бога і в попа. А піп чинить їх, що треба любити панів, не зачіпати їх, хоч вони п'ють кров з працуючого населення.

І що було казати тим людом? Я подкажував їм і пішов. Були ще інші такі самі темняки а були і "національно свідомі", які "поборюють" польську шляхту, ногами до Пуанкаре.

А такі випадки не повинні нас знеохочувати і розчаровувати. Це повинні підказати нам ще більшої охоти і завзяття до праці і боротьби з темнотою. Бо як брачмо, крім польської шляхти, крім всевітньої буржуазії і всіх дрібних висукувачів робітничого м'є же одного великого ворога, це — темнота. Тож до боротьби з темнотою, товариші!

На цім місці складало сердечну подяку всім тим товаришам і товаришкям, що жертвували на фонд політичних в'язнів в Сх. Галичині. І Козьол. Фугтис, Алта. 6. марта т. Гнатюк і того самого дня вечером устроено робітниче віще. Председателем віща був тов. В. П. Никирфорак. Председателю отворив віще і в своїй короткій промові поспива ціль прибуття тов. Гнатюка, як організатора, як також поспива ціль віща. По скінченню промови председателю покляк тов. Бєсидіна до слова. Тов. Гнатюк почав свою промову про події, які відбуваються в Сх. Галичині. Бєсидіна говорив не тільки про шляхецький терор над українським населенням в Галичині, але згадав також, що і польський робітник не є ніякше трактуючий шляхецьким урядом. Далше бєсидіна вказав, хто запровад український нарід і шляхецьке ярмо. Ті, що запровадили робітників і бідних селян Сх. Галичині шляхці свобідно живуть в Вілні, Берліні, Варшаві. Ті, що запровадили галицьку армію шаршчю генералови Денікінові, їздять тепер по Канаді та Злуч. Державах і збирають гроші від невідомих робітників і фермерів на "визволя" Галичини зпід польської влади.

Далше бєсидіна говорив про окуповану німцями територію (Руську) французькими військами і т. д. Він також говорив про позолженія німцями робітничства, та про долю

кращу долю як в Канаді, так і в старім краю. Бо ніхто нам, товариші не допоможе, як ми самі не зробимо. Думаєте, що допоможе нам Петрушевич зі своєю зграєю? Ні, товариші. Згора звавало, що ні, бо знаю я добре, що то за людина. Думаєте, що вони такі добрі, як про них пишуть їх підлабійники? Вони зосяси не так є, як надіялися через час війна, бо сам був в українській армії, то знаю я добре як і що робилося. Не був-б я в Галичині, я бні під польською шляхтою, який не ті люди і їм подобі. Але що вони так хотіли, то так і зробили. Ще до них казали по табір десятка тисяч молодого шиті. З годую і слаботи жинє молоде покоління. Я добре знаю ті казні бараків, бо самий в них просидів цілий рік. Я надіявся і надіявся є в них також, як там казали польська шляхта змушється над нашим працуючим народом. І так мучить нас свій брат по тих казетах та пухне з голоду і гинє від всяких несут. А хто вінен? Вони, політикери, посли. А чорна сотня ще хвалить їх поплі небеса. А там, де наш брат продає у шляхецької неволі, то їм байдуже, вони вже свого доконали, що змоги! Другі так не втнуть як вони.

На тім кінчу свою коротеньку допис і прошу вас, товаришу редактор, помістити в "У.Р.В." Нехай товариші робітники знають, з ким до дука мусть.

Здоров'я читачів "У.Р.Вістей", Ф. Послушній. Портедж Ля Прері, Манс. Дня 11. січня ми заснували в Портедж Ля Прері нове товариство ім. Ст. Мельничука і головні показати нашим людом дорогу, а також нашим дітям, до спільної праці разом з нами, ми постановили відорганізувати першій майній діточій концерту. До помічі нам прилучилися товариші і товаришки з мандалюною оркестрою, так що за старанням товаришів Томашівської і Сивака наш концерт відбувся дуже гарно 3. марта в домі Товариства Зоря.

На нашій концерту був також присутній тов. Гушалюк, де він обов'язався взяти участь слово і поспива про робітничий рух по цілому світі. Описав наступні деклямації і співі, котрі закінчилися пізно вночі. При послідку нашого концерту, т. Гушалюк зложив товариську подяку всім присутнім, а до того закликав, щоб всі присутні прибули ше і салуочувалися про роб. рух в Канаді. Концерт відорганізу в користь вдовдованого дому. Доходу прийшло \$18.00, за що складало ширшу подяку всім товаришам і товаришкям за вступлення цілючого даром наму дому на той вечір. Далше складало так само ширшу подяку всім згаданим товаришам а то: Томашівському і Сивакові і всім, що брали участь в нашій концерті.

Ваш за кращу долю, Ант. Подбійський. ПОВІДОМЛЕННЯ. Повідомляю товаришів Васия Болдарику в Альберті, Писенка Топілака в Саскачевані або Альберті і Гео. Горділу в Онтеріо, щоб замість мені звернули гроші на салуочу робітничій цілі: Василь Болдарику він вислаку \$15.00 на пресовий фонд "У.Р.В."; П. Топілаку він вислаку \$50.00 на фонд політичних в'язнів Сх. Галичині до Комітету в Вініпегу а \$50.00 на сплату дову Укр. Роб. Дому в Вініпегу; Гео. Горділаку він вислаку \$5.00 також на сплату дову Укр. Роб. Дому в Вініпегу. З полагдження справи в цей спосіб я буду вдоволений.

3 тов. привітом, Писоф Подбійський. ВИДОВЗА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН СЕЛА НАГОРЯНКИ, ПОВ. ЧОРТКІВ. Дорогі односельчане! Про нашу долю в старім краю м'є бути вам дуже добре відомо, яку гріду долю ми тут переживаємо на полях просвіти. Свобода рідного слова, котрим би змогли висказати правду і критику наряду з тим строго заборонена. Гнеф, утиски, ріжні арештування на кождім кроці за висказання найменше слово правди і нема току кінця. "Наші" неспрошені опікуни раді би стерти працуючий нарід з лиця землі, шебер по нас не було навіть салу. Тепер переживаємо тяжку неволю і та боротьба стрічає нас на кождім кроці. Але ми є тої надії, що терпінню мусть настати раз кінець, але тільки через сильну організацію і неумому пращу на просвіти. Через цілий час війни, т. є 8 років наша читальня спочивала в застою, бо ріжні окупаційні власти не дозволяли їй відновлення. В цім році вдалося при добрій волі і охоті відновити нашу читальню до нового життя, щоб селянє могли черпати з неї поживу духовну і бути готовими постояти за свої права в теперішній хвилі. Однак шебер положити тривку підвалу під таку організацію, то потрібно мати свою хату. Бо тільки в своїй хаті своя правда і сила і воля. І ми, пам'ятаючи на ті слова Шевченка, беремо на себе той обов'язок і при допомозі ширших людей риним волю виконати. Ми приступаємо до будови власної хати, з весною розпочинаємо діло.

І до вас дорогі країни, котрі переживаєте геть далеко за морем, відзиваємося зі старого краю за помічю. Поможіть і ви нам своїми добрим дрібними дачками на так добру цілю, щоб і Ваша негодка була положена в мурах дому освіти і культури українського працуючого народу.

Дом, Ман. Товаришу Редактор! Повідомляю вас, що я отримав 8 чисел "Українських Робітничих Вістей". Перечитавши всі члени, довівся я до чого багато як з Канади так і зі старого краю, бо читачи всієї часоси як "Укр. Голос", "Кан. Фармер", мало довідуюсь з них доброго, а більше злого. Я переконаний, що найлішим кармом для робітничого і робітничої часоси є "У.Р.В." Тож зваваю всіх робітників, щоб читали робітничі часоси а цим осадомовляли себе та боронили за

ЗІЗД ЗАХІДНОГО ОКРУГА СТОВ. У.Р.Д.

Отсим повідомляється всі філії, відділи, товариства і загальне членство Стотаришениа Укр. Роб. Дім Західного Округа, що Західний Округний Комітет рішив в порозумінні з Екзекутивним Комітетом скликати Західно-Округний Зізид. Зізид члї відбудеться в днях 13, 14 і 15 цвітня ц. р. в сали Українського Робітничого Дому в Едмонтоні.

Програма зїзду:

- 1. Отворення зїзду.
2. Вибір президї зїзду.
3. Вибір верифікаційної комісії і провіренія мандатів делегатів.
4. Справоздання З.О.К.
5. Справоздання делегатів.
6. Вибір комісії.
7. Засідання комісії і їхні справоздання.
8. Укр. Роб. Доми і фермерських доми в Альберті.
9. Робітничі і фермерські діточі школи.
10. Організація женщин-робітниць.
11. Організація робітничо-фермерська.
12. Інкорпорація укр. робітничих і фермерських домів в провінції Альберті.
13. Справа робітничо-фермерського органу.
14. Справа допомоги визвольній боротьбі в Східній Галичині.
15. Вибір заряду і контрольного комісії З.О.К. на 1923 рік.
16. Замкнення зїзду.

Право представництва.

Філії і відділи Стов. У.Р.Д. в Західнім Окрузі (Альберта і Бр. Колумбія), включаючи і

Ваші ширі жертви будуть у нас записані в книгу жертводавців. За відді Читальні "Посвіта" в Нагорянці: Гелена Дутка, Іван Осадя, секретар. Жертви просимо слати на адресу: Денис Дутка, село Нагорянка, пошта Ягольниця, пов. Чортків, Галичина.

СПРАВОЗДАННЯ КОМІТЕТУ БУДОВИ У.Р.Д. В ТРАНСКОНА, МАН.

Від часу заснування комітету 9. марта 1922 р. до кінця лютого 1923 р. фінансове справоздання комітету будови У.Р.Д. в Трансконі представляється так:

Table with columns: Приходи, Ресходи, Март, Цвітень, Май, Червень, Липень, Серпень, Вересень, Жовтень, Листопад, Грудень, Січень, Лютий, Разом.

ЖЕРТВИ ДЛЯ КОМУНИ "НОВАЯ ЖИЗНЬ".

На закупню трактора для комуни "Новая Жизнь" зложили свої жертви в Торонто салуочі товариші: І. Горбатюк \$10.00; І. Коморов \$8.00; І. Зрадовський, А. Чичун по \$7.00; по \$6.50: І. Ансоу; по \$6.00: Ерват, Ф. Слободан; І. Бойчук; по \$5.00: А. Лисовський, Г. Куляк, З. Тимунь, Ф. Фодчук, В. Жилка, І. Ясейко, П. Вачко, В. Калустянський, І. Павлович, Я. Опелко, Т. Яшевич, С. Стельмашук, І. Шваченко, П. Чичун, А. Пригода, Ф. Кулчик; по 4.00: І. Комар, А. Соболев, А. Сивака; по \$3.50: Р. Дубов; по \$3.00: І. Брослав, К. Отвиновський, М. Єгухов, А. Лабур, С. Бессараб, Т. Медвецький, П. Якимович, М. Слободан, Т. Черник; по \$2.00: В. Богданчук, Я. Мель, К. Будник, В. Перун, Ф. Шкомет, Т. Валасюк, П. Семенов, Г. Баран, Зрадовська, І. Пеліх, Н. Кошурбан, І. Остапчук, Н. Краєв, Б. Тарак, А. Гаврилюк, М. Червонок, Шпактер, І. Роскві, В. Пелішук, С. Драпка, Ф. Шандарок, І. Нимченко, А. Подшук, А. Драгоманов, Г. Зубов, М. Тимунь; по \$1.00: І. Бойчин, І. Пилько, Л. Кельмицький, Т. Грик, Д. Олексин, Б. Мавкук, В. Лазарик, К. Степанчук, Р. Каган, Т. Саболіньський, Г. Таліньський, П. Гринькевич, І. Бойків-Ватов, С. Бессараб.

Т. Шваченко зібрав на лісти ч. 4 і 5. від салуочих товаришів: по \$2.00: Т. Бивако; по \$1.00: Д. Савєв, Г. Гонас, С. Мичак, Кінг, П. Матаревичин, Ф. Дюг, Н. Козин, І. Ляонкар; по 50 ц.: І. Балковський, Д. Ганчур, В. Косин, Д. Вишневська, А. Трендов, К. Дарев, Д. Панчів, С. Боговє, В. Заров, І. Солочев, В. Маврид, А. Лекушов, А. Петеров, Ф. Шелдов, Невадомий, І. Андрущук, П. Бельвєш, П. Корчаев, І. Буткін, І. Стефансон, А. Антонічук; А. Васильюк 75 ц.; по 25 ц.: Д. Скалин, Г. Хрістов, М. Сатос, П. Комар.

ЖЕРТВИ НА СПЛАТУ ДОВУ УКР. РОБ. ДОМУ В МУС ДЖО, САСК.

Жертви на сплату дову Укр. Роб. Дому в Мус Джо зложили підчас представлення "В кіткі розлутні", підчас концерту 11. лютого і при інших нагодах салуочі товариші: по \$10.00: В. Гордейчук, П. Семенов, (Автул); по \$5.00: С. Баран, І. Вакин, В. Беренко, І. Будзінський; по \$2.00: Н. Озінько; по \$1.00: І. Шенчук, Т. Мартинюк, І. Миронюк, М. Козурка, Д. Мельничук, І. Кобилянський, Н. Мельничук, А. Кіпачук (Санфт Курент); І. Галай, І. Гулей, І. Пиндла, Т. Салєвич, П. Беренко, А. Бойчук, С. Палин, Г. Касич, В. Білоус, Дж. Мав, М. Чернин, В.

ДО ВІДОМА ЧЛЕНА У.Р.Д. В ІСТ КИЛДОНАН.

Отсим повідомляється всіх членів Відділу Укр. Роб. Дому в Іст Килдонан, що кварталний збори відбудуться в неділю, дня 1. цвітня о годині 2-ій по полудні. Обов'язком всіх членів прийти на збори на означений час. До полагдження є много важних справ. Заряд Відділу.

ДЕЛЕГАТКИ СЕКЦІЇ ЖЕНЩИН-РОБІТНИЦЬ.

Кожний відділ Секції Женщин-Робітниць на Заході повинен подбати про висилку своєї делегатки чи своїх делегаток на зїзд. Однак де це окажется неможливим до виконання, там хай товаришки дадуть свої уповажнення заступати їх тим товаришам, котрі подуть як делегати на зїзд.

ДЕЛЕГАТИ ВІД ФЕРМЕРСЬКИХ ТОВАРИШТВ.

Західний Округний Комітет в Едмонтоні щиро запрошає на зїзд представників фермерських товариств, які повинні взяти активну участь в зїзді та висказати, що фермери тепер долягає і яку акцію треба тепер підприняти, щоб спільно з робітниками стати плече в плече до боротьби проти гнету, який давить однаково як фермерів, так і робітників. Ви, товариші фермери, найліше знаєте своє положення, тому прийдіть на цей зїзд, щоб разом порадитися над лихою долею робітника і фермера.

3 тов. привітом, Західний Округний Комітет Стов. Укр. Роб. Дім в Едмонтоні. (Печатка.)

УВАГА! ЕДМОНТОН, УВАГА!

Український Робітничий Дім в Едмонтоні при співучасті Жіночого Товариства і Діточої Школи пригтоване до вистави на зїзд Зах. Округа салуочі штуки: В п'ятницю, дня 13. цвітня, с. р. о год. 8-ій вечером: "ЯК СВІТ ПІШОВ ДОГОРИ НОГАМИ". В суботу, дня 14. цвітня о год. 8-ій вечером: "ЗА ПРАВДУ І ВОЛЮ НАРОДА". В неділю, дня 15. цвітня устроено

ВЕЛИЧАВИЙ ВОКАЛЬНИЙ КОНЦЕРТ.

В першій штуді представляється життя незможних селян, фабричних робітників, поплів і дідичів на Ведкій Україні перед революцією і по революції. Буші загуюкани та попліві й дідичами до останній шкіри обдирани та нагайками катовані біди селяни, перебираючи владу в свої руки, заставляють тих же самих поплів і дідичів до корисної праці в Радянській Республіці. Хоч-не хоч, вони мусть братися до праці, бо жити хочеться, бо хто не робить, той не їсть. Побачити пона чі дідича на сцені з тачкою, мітлою та лопатою, це дійсно досі небувало і цікаве явище. Друга штука також интересна тим, що побачите в ній злиденне життя працуючої класи на Ведкій Україні за часів царату, жорстокі катовання царськими поспікаками політичних в'язнів, та остаточно кінець кривавого царизму. Щодо Вокального Концерту, то цей випадє акнайлуше, бо до його пригтовляється всі найлучші сили. Пам'ятайте на ці три вечери. Приходіть на загадні представлення і на концерт численно, а не пожулайте. Беріть з собою ваших